

El trencaclosques de Dió i Teó: una anàlisi de la nova solució de Carmichael

MARTA CAMPDELACREU ARQUÉS

Universitat de Barcelona-SCF

Resum: Recentment, Chad Carmichael ha proposat una nova solució al trencaclosques de Dió i Teó. Aquesta solució es basa, en part, en la resposta de Carmichael a la *pregunta especial sobre la composició*. En aquest treball argumentaré que la resposta de Carmichael a aquesta pregunta assumeix una tesi *arbitrària* i que, per tant, no és adequada. Això implica que la seva solució al trencaclosques de Dió i Teó tampoc ho és.

Paraules clau: Chad Carmichael, paradoxa de Dió i Teó, pregunta especial sobre la composició, tesi arbitrària.

The puzzle of Dion and Theon: an analysis of Carmichael's new solution

Abstract: Recently, Chad Carmichael has proposed a new solution to the puzzle of Dion and Theon. This solution is partially based on Carmichael's answer to the *special composition question*. In this paper, I argue that Carmichael's answer to this question contains an *arbitrary* thesis. Therefore, it is not adequate. This implies that his solution to the puzzle of Dion and Theon is equally inadequate.

Keywords: Chad Carmichael, the puzzle of Dion and Theon, the special composition question, arbitrary thesis.

1/ Introducció

El trencaclosques de Dió i Teó, que hem heretat de Crisip,¹ ens explica que, en cert moment de temps, existeix un home, Dió. A més, Teó és l'objecte que ocupa la regió ocupada per Dió-menys-el-seu-peu-esquerre. Segons la *Llei de Leibniz*, si un objecte *a* i un objecte *b* són el mateix objecte, llavors *a* i *b* tenen les mateixes propietats. Així, com que Dió i Teó no tenen les mateixes propietats, hem de concloure que no són el mateix objecte. Suposem, però, que, al cap d'un temps, Dió perd el seu peu esquerre. Així, ara, Dió i Teó ocupen la mateixa regió espaciotemporal. Molts filòsofs defensen que és una tesi de sentit comú que dos objectes numèricament diferents no poden ocupar mai la mateixa regió espaciotemporal. Com que Dió i Teó, hem conclòs abans, són dos objectes diferents, hem de concloure ara que no ocupen la mateixa regió espaciotemporal. Però unes línies més amunt, havíem conclòs que sí que compartien la mateixa regió espaciotemporal. Hem arribat, doncs, a una contradicció.

Chad Carmichael (Carmichael, 2020) proposa i defensa extensament una nova solució a aquest trencaclosques que pretén estar d'acord amb el sentit comú. La solució de Carmichael afirma que, inicialment, Dió és un home que té dos peus. D'altra banda, no existeix cap objecte que ocupi la regió ocupada per Dió-menys-el-seu-peu-esquerre. És a dir, Teó no existeix. El que sí que existeix són les parts normals i corrents de Dió: a més a més dels seus peus, existeixen el seu cap, el seu tors, els seus braços, etc. En un determinat moment, Dió perd el peu esquerre. Però Teó, de la mateixa manera que en el moment inicial, tampoc existeix ara. Simplement, Teó no existeix ni ha existit mai. Si Teó no existeix, llavors el trencaclosques queda solucionat, ja que, ateses les tesis restants, no arribem a cap contradicció.

En la defensa de la seva solució, Carmichael usa de forma essencial (vegeu: Carmichael, 2020, secció 4) la resposta que dona a la pregunta tradicionalment anomenada *pregunta especial sobre la composició* (PEC, d'ara endavant): donada una pluralitat d'objectes, en quines condicions existeix un altre objecte que té els objectes d'aquesta pluralitat com a parts pròpies? (per a la formulació de la PEC i una extensa discussió sobre diferents possibles respostes, diferents de la que analitzarem aquí, vegeu: Van Inwagen, 1990).

En aquest article em voldria fixar justament en la resposta que dona Carmichael a la PEC, ja que la plausibilitat de la seva solució al trencaclosques de Dió i Teó en depèn. El que faré serà argumentar que la resposta de Carmichael a la PEC conté de forma essencial una tesi que és, en el sentit que especificarem, *arbitrària*. Per tant, la resposta de Carmichael a la PEC no és

1. Carmichael (2020) explica que, segons ens ha arribat de Filó d'Alexandria, Crisip (c.280 a. de C.-c.206 a. de C.) és la font originària d'aquest trencaclosques.

plausible. I, per tant, tampoc ho és la seva solució al trencaclosques de Dió i Teó, que en depèn.

L'estructura de l'article és la següent. En la secció 2 explicaré quina és la resposta de Carmichael a la PEC i, en la secció 3, argumentaré que conté de forma essencial una tesi que és *arbitrària*. Finalment, conclouré que el fet que la resposta de Carmichael a la PEC sigui implausible implica que la seva solució al trencaclosques de Dió i Teó també ho és.

2/ La pregunta especial sobre la composició

Com hem dit abans, Peter van Inwagen va formular (Van Inwagen, 1990) la *pregunta especial sobre la composició* (PEC): donada una pluralitat d'objectes, en quines condicions existeix un altre objecte que té els objectes d'aquesta pluralitat com a parts pròpies? Com expliquen els seus autors a (Korman i Carmichael, 2016, secció 2) i (Carmichael, 2015, secció 1) les respostes més defensades actualment són les *extremistes*. Per un cantó, tenim l'*universalisme*² –per qualsevol dos objectes, hi ha un altre objecte que aquests componen. I per l'altre, el *nihilisme*³ –no hi ha objectes compostos, només *simples*. És més, les poques propostes *moderades*⁴ que s'han formulat, com per exemple la resposta *organicista* de Van Inwagen –uns objectes componen un altre objecte si i només si la seva activitat constitueix una *vida* (en sentit biològic)–, no tenen com a resultat una ontologia que s'ajusti al sentit comú.⁵ Una *ontologia de sentit comú* és una ontologia que afirma que, per exemple, les estàtues, les cadires, els minerals i els tigres existeixen, però rebutja que existeixin objectes com aquell que tindria com a parts pròpies l'Everest i la Lluna.

En una sèrie d'articles recents, Carmichael ha proposat (i aplicat) una nova resposta a la PEC que, en contra de les respostes més defensades actualment, s'ajusta al sentit comú –vegeu (Carmichael, 2015) per la formulació i defensa de la proposta–; a Korman i Carmichael (2016, secció 2) els autors comparen la proposta amb altres respostes a la PEC rellevants en la literatura contemporània; i a Carmichael (2020), com ja hem mencionat abans, Carmichael usa la proposta per defensar la seva solució al trencaclosques de Dió i Teó.

Passem, doncs, a presentar la proposta de Carmichael. Com veurem, la resposta de Carmichael a la PEC té en compte, com ens assenyala el sentit comú, que la *relació de composició*, per exemple, per als éssers humans pot ser diferent de la *relació de composició*, per exemple, per a les cadires. Diferents

2. Aquesta proposta la defensen, entre d'altres, Quine (1960, 1981), Lewis (1986), Heller (1990), Sider (2001), Varzi (2006), Varzi (2009) i Braddon-Mitchell i Miller (2006).

3. Aquesta proposta la defensen d'una manera o altra, per exemple, Hossack (2000), Dorr (2005) i Horgan i Potrč (2008).

4. Així les anomenen Carmichael i Korman.

5. Vegeu Merricks (2001) per a un punt de vista similar.

casos de composició poden basar-se en diferents *relacions de composició*. Vegem-ho detalladament.

Per començar, abans de presentar la proposta final de Carmichael, és convenient presentar breument, tal com fa ell mateix a Carmichael (2015), les quatre tesis generals sobre els esdeveniments (algunes de les quals Carmichael refina més tard) que ens permetran entendre-la més fàcilment (vegeu Carmichael, 2015, p. 477-479): (1) Normalment, els esdeveniments estan *constituïts* per les *activitats* de certs objectes. Per exemple, seguint Van Inwagen, podem dir que això és el que passa en el cas de la vida (en sentit biològic) d'una persona (Van Inwagen, 1990, secció 9). Pensem, per exemple, en els seus òrgans, cèl·lules, molècules, altres objectes més simples... i totes les *activitats* que aquests objectes porten a terme. Les seves *activitats constitueixen* l'esdeveniment que és la vida biològica d'aquesta persona. Un altre exemple que aporta Carmichael és el de l'esdeveniment atmosfèric associat a un tornado, que està *constituït* per les *activitats* de certs trossos de diferents materials, de certes gotes d'aigua, etc.; (2) Per a alguns objectes compostos, passa el següent: el fet que un objecte existeixi està *fonamentat* en el fet que un esdeveniment subjacent del tipus adequat s'esdevingui. Per exemple, el fet que una persona existeixi està *fonamentat* en el fet que la vida (biològica) de la persona s'esdevingui. O un altre exemple: Carmichael afirma que un tornado és un objecte i que el fet que existeixi està *fonamentat* en el fet que un esdeveniment atmosfèric subjacent del tipus adequat s'esdevingui; (3) Quan el fet que un objecte existeixi està *fonamentat* en el fet que un esdeveniment subjacent s'esdevé, l'esdeveniment *imposa suficient unitat* als objectes les *activitats* dels quals el *constitueixen* (més endavant, en direm més, sobre això). Quan això passa, els objectes les *activitats* dels quals *constitueixen* l'esdeveniment són parts de l'objecte compost que passa a existir. Per exemple, els trossos de diferents materials, les gotes d'aigua, etc., les *activitats* dels quals *constitueixen* l'esdeveniment atmosfèric subjacent a un tornado són parts d'aquest tornado (atès que el fet que aquest tornado existeixi està *fonamentat* en el fet que l'esdeveniment atmosfèric s'esdevé); (4) Per a alguns objectes compostos no existeix un esdeveniment subjacent d'aquest tipus. Diu Carmichael: «Per exemple, en el cas d'un objecte com un roc, no sembla que hi hagi un esdeveniment subjacent que unifiqui les seves parts. Objectes com els rocs no són objectes *fonamentats-en-esdeveniments*, sinó objectes de *tipus-tros*»⁶ (Carmichael, 2015, p. 478).

Aquesta és la proposta de Carmichael (2015, p. 479):

Necessàriament, per a tots els *xs*, hi ha un *y* tal que els *xs* componen *y* si i només si, o bé (i) els *xs* són de *tipus-tros* i els *xs* estan *units* o bé (ii) les *activitats* del *xs* constitueixen un esdeveniment que imposa suficient unitat als *xs*.

6. La traducció i les cursives són meves.

Per entendre bé aquesta definició necessitem fer alguns aclariments. Primer de tot veurem les definicions que necessitem i després les aplicarem per tal de poder entendre millor la proposta.

Per començar, què vol dir que *un esdeveniment, e, imposa suficient unitat als xs*? Aquesta és la definició de Carmichael (2015, p. 482):

- a) *e imposa suficient unitat als xs* si i només si les activitats dels xs constitueixen *e*;
- b) *e s'automanté*: estadis anteriors de *e* causen estadis posteriors de *e*;
- c) *e és homeodinàmic*: possiblement, hi ha xs tals que les activitats dels xs constitueixen *e* en un moment de temps, però cap dels xs participa en *e* en un altre moment de temps (en el qual *e* s'esdevé).

En segon lloc, què vol dir que un objecte sigui de *tipus-tros*? Carmichael ofereix la següent definició (Carmichael, 2015, p. 484):

x és de *tipus-tros* si i només si *x* és un objecte material i no hi ha cap esdeveniment *e* tal que el fet que *x* existeix està fonamentat en el fet que *e* s'esdevé.

Finalment, abans de posar totes aquestes definicions en pràctica, exposarem una última definició. Què vol dir que uns certs xs *estan units*? Segons Carmichael (2015, p. 484), uns certs xs estan units si i només si, per a qualsevol dos d'ells passa que: o bé l'un és un ancestre de l'altre respecte a la relació d'*estar connectat* o bé l'altre és un ancestre de l'un respecte a la relació d'*estar connectat*. En què la relació d'*estar connectat* l'hem d'entendre segons (Hoffman i Rosenkrantz, 1997). Carmichael diu:

Seguint Hoffman i Rosenkrantz [...], podem definir [...] *equilibri dinàmic*: a grans trets, la relació que existeix entre dues coses entre les quals hi ha un equilibri de forces d'atracció i repulsió. Donada aquesta noció, ells defineixen la relació d'*estar connectat* com la relació que existeix entre dos objectes materials quan (i) qualsevol dels objectes és tal que és físicament possible empènyer-lo o estirar-lo en qualsevol direcció movent corresponentment l'altre objecte i (ii) això és així en virtut de la relació d'equilibri dinàmic que hi ha entre ells. (Carmichael, 2015, p. 484)⁷

Vegem ara, per entendre millor la proposta de Carmichael, un parell d'exemples. Suposem que tenim diverses peces de fusta i alguns claus. Aquests objectes són de *tipus-tros* (Carmichael considera que són objectes pels quals no hi ha cap esdeveniment tal que el fet que l'esdeveniment s'esdevingui fonamenta el fet que l'objecte existeixi). A més, estan *units* en forma de cadira. En virtut de (i), componen un objecte. Un altre exemple: suposem, simplificadament, que certs *simples* són tals que les seves *activitats constitueixen* un esdeveniment, una vida humana (en sentit biològic) que *imposa*

7. Aquesta traducció i la resta d'aquesta obra son meves.

suficient unitat a aquests *simples*: aquest esdeveniment, la vida, *s'automanté* (estadis anteriors d'ell causen estadis posteriors d'ell) i és *homeodinàmic* (és possible que tots els *simples* les *activitats* dels quals *constitueixen* la vida en cert moment de temps siguin substituïts a poc a poc per altres *simples* les *activitats* dels quals passen ara a *constituir* aquesta mateixa vida). Donat (ii), aquests *simples* componen un objecte, un ésser humà. D'altra banda, dos dofins en-ganxats amb cola no componen un altre objecte ja que no es compleixen ni (i) ni (ii); no són objectes *típus-tros* i no existeix cap esdeveniment que *imposi* *suficient unitat* als dofins.

3/ Arbitrarietat

En aquesta secció argumentaré que la resposta de Carmichael a la PEC conté una tesi que, per tot el que en sabem fins ara, és *arbitrària*. Mostraré que, per tot el que en sabem fins ara, la diferència entre esdeveniments homeodinàmics i no homeodinàmics és una diferència entre esdeveniments que, en contra del que diu Carmichael, no és rellevant per determinar la idoneïtat d'un esdeveniment per *fonamentar l'existència, ser a la base de generació*, d'un objecte. La diferència que postula Carmichael entre aquests esdeveniments (només els esdeveniments homeodinàmics poden *fonamentar l'existència, ser a la base de generació* d'un objecte) és, doncs, *arbitrària*. Vegeu (Fairchild, 2022) per a un argument a favor de la importància d'obtenir teories no arbitràries en metafísica. Aquí, per qüestions d'espai, ho assumirem sense raonar-ho més.

Argumentaré que la distinció que fa Carmichael és arbitrària de la següent manera: primer, mostraré que no sembla que hi hagi cap raó genèrica basada en les nostres intuïcions de sentit comú que doni suport a la tesi de Carmichael. Després mostraré que hi ha sèries de casos particulars en què, intuïtivament, no sembla que es doni la distinció que Carmichael proposa. Amb tot, podria haver-hi una raó de caràcter no intuïtiu per fer la distinció. A continuació, mostraré que Carmichael tampoc en dona cap. Finalment, consideraré si Carmichael podria afirmar que, simplement, es tracta d'una distinció *primitiva* i donaré raons per a pensar que, en aquest cas, aquest moviment no és legítim.

Comencem, doncs, per preguntar-nos si hi ha cap raó genèrica basada en les nostres intuïcions de sentit comú a favor de la tesi que només els esdeveniments homeodinàmics (si a més a més s'automantenen) poden *fonamentar l'existència, ser a la base de generació*, d'un objecte. És a dir, el que ens preguntem és si tenim cap intuïció genèrica de sentit comú, no basada en exemples particulars, que ens faci pensar que per tal que un esdeveniment pugui ser a la *base de generació* d'un objecte, aquest esdeveniment ha de ser tal que: possiblement, els seus *participants* (els objectes *implicats* en l'esdeveniment) canvien totalment al llarg del temps. Segons Carmichael, un esdeveniment

tal que pot canviar la majoria dels seus *participants* o molts dels seus *participants* o alguns dels seus *participants*, però no tots i cadascun d'ells, només per aquest fet, ja no pot ser a la *base de generació* d'un objecte.

Crec que és segur afirmar que no tenim cap intuïció genèrica de sentit comú d'aquest tipus. No sembla que tinguem cap intuïció genèrica de sentit comú respecte a si ha de ser possible per a un esdeveniment canviar la totalitat dels seus *participants* per tal que pugui ser a la *base de generació* d'un objecte.

El que mostraré ara és que hi ha exemples d'esdeveniments particulars no homeodinàmics tals que el sentit comú no sembla distingir-los, pel que fa a la seva idoneïtat per ser a la *base de generació* d'un objecte, d'esdeveniments homeodinàmics que, segons Carmichael, sí que són a la *base de generació* d'un objecte.

L'exemple que utilitzaré és el següent. Imaginem-nos un roc i considerem les seves parts pròpies. Considerem què podria passar-los durant l'existència del roc. Anomenarem les parts pròpies del roc «*rs*». Com que el roc que tenim en ment és un roc normal i corrent, el següent sembla perfectament possible: a causa de processos naturals com, per exemple, l'erosió i ocasions en les quals (per exemple, per forces naturals) petites quantitats de material queden enganxades al roc o es perden, les *rs* podran variar lleugerament al llarg del temps. A més, al llarg de l'existència del roc, pot estar sotmès a diferents forces, com forces de compressió, o a diferents processos, com els processos de refredament o d'escalfament, etc. Atesos tots aquests processos, forces, etc., les posicions i posicions relatives de les *rs* aniran canviant al llarg de l'existència del roc per tal que la cohesió interna del roc es mantingui (aquestes reorganitzacions poden ser considerades com a molt mínimes quan es consideren les parts macroscòpiques del roc, però no ho seran tant si el que considerem són les parts més petites, fins i tot microscòpiques, del roc).

Considerem, ara, aquestes organitzacions i reorganitzacions de les posicions i posicions relatives de les *rs* al llarg del temps i fem-ho juntament amb tot allò que diu Carmichael sobre què compta com a *activitats* dels objectes. Carmichael diu: «Potser pot deixar-se obert què compta exactament com una activitat en el sentit rellevant. Principalment, tinc en ment fets sobre la posició spatiotemporal al llarg del temps». (Carmichael, 2015, p. 481 nota a peu de pàgina 14)

Dit això, sembla clar que totes aquestes organitzacions i reorganitzacions de les posicions i posicions relatives de les *rs* al llarg del temps poden ser enteses com a activitats de les *rs*, en la terminologia de Carmichael. Però llavors, si això és així, sembla plausible afirmar que hi ha un esdeveniment constituït per les activitats de les *rs*; l'esdeveniment, podríem dir, de la *preservació de la cohesió* à la roc de les *rs*. Aquest esdeveniment s'esdevindria durant un cert període de temps, aquell durant el qual el roc existeix. Anomenem a aquest esdeveniment '*e_{rs}*'.

Segons Carmichael, el fet que el roc existeixi no pot estar fonamentat en el fet que e^r s'esdevingui perquè e^r no és un esdeveniment homeodinàmic. Un roc no pot canviar tots els seus components al llarg de la seva existència.

Ara, preguntem-nos el següent. Comparem (a) (b) i (c):

- a) El fet que l'esdeveniment que és la vida (biològica) de l'Emma s'esdevingui fonamenta el fet que l'Emma existeixi.
- b) El fet que l'esdeveniment atmosfèric subjacent a un tornado s'esdevingui fonamenta el fet que el tornado existeixi.
- c) El fet que e^r s'esdevingui fonamenta el fet que el roc existeixi.

Segons la proposta de Carmichael, les dues afirmacions de (a) i (b) són vertaderes. Els esdeveniments mencionats són homeodinàmics (i s'automantenen) i, per tant, el fet que s'esdevinguin pot fonamentar el fet que els objectes corresponents existeixin. En canvi, l'afirmació de (c) és falsa, ja que e^r no és un esdeveniment homeodinàmic i, per tant, el fet que s'esdevingui no pot fonamentar el fet que el roc existeixi.

Crec que es pot afirmar amb seguretat que no tenim cap intuïció de sentit comú que ens digui que les afirmacions de (a) i (b) són vertaderes, mentre que l'afirmació de (c) no ho és, i menys que això sigui així perquè els esdeveniments mencionats a (a) i (b) són homeodinàmics i l'esdeveniment mencionat a (c) no ho és.

És més, el que hem vist pel cas del roc pot reproduir-se de forma anàloga per a tot tipus, és clar, de pedres i minerals, però també per a tot tipus de trossos i peces de materials de tota mena.

Fins aquí hem argumentat que no sembla haver-hi cap intuïció genèrica de sentit comú que afavoreixi la distinció que fa Carmichael; i també que, almenys en una bona sèrie de casos particulars, no sembla que les nostres intuïcions afavoreixin la distinció. El que ens preguntarem ara és si Carmichael dona algun argument, no basat en intuïcions, a favor de la seva tesi.

Per veure que això no és així, a continuació presentarem tot allò que Carmichael diu en relació a aquest punt en l'article en el qual presenta i defensa de forma més detallada la seva proposta (és a dir, a Carmichael, 2015).

Com hem vist al principi de la secció anterior, abans de presentar formalment la seva proposta, Carmichael introdueix diverses tesis sobre els esdeveniments. És en aquest punt en què afirma que, per a alguns objectes compostos, el fet que l'objecte existeixi està fonamentat en el fet que un cert esdeveniment subjacent s'esdevé. Carmichael ofereix com a exemples persones i tornados. Després d'això, Carmichael afirma que quan el fet que un objecte existeix està fonamentat en el fet que un esdeveniment s'esdevé, l'esdeveniment *imposa suficient unitat* als objectes les activitats dels quals el constitueixen. Un exemple d'això seria la vida d'una persona, que (simplificant) *imposa suficient unitat* als simples les activitats dels quals la constitueixen. Hi ha altres esdeveniments, diu Carmichael, que, clarament, no *imposen*

suficient unitat als objectes les activitats dels quals els constitueixen i, així, no poden ser a la base de *generació d'un objecte*. Per exemple, diu, això és el que passa en el cas de les converses. D'acord amb aquesta distinció intuïtiva, Carmichael conclou que «som bastant bons a l'hora de distingir esdeveniments que imposen suficient unitat, com la meua vida, d'esdeveniments que no imposen suficient unitat, com les converses». (Carmichael, 2015, p. 478) Estic d'acord que hi ha una distinció intuïtiva entre una vida i una conversa en el sentit que diu Carmichael. No obstant, això no significa que hi hagi una distinció intuïtiva entre una vida o l'esdeveniment subjacent a un tornado i els esdeveniments del tipus de e^s . Són els esdeveniments com e^s *més del tipus de les vides i els esdeveniments associats als tornados o són més del tipus de les converses? La tesi que els esdeveniments del tipus de e^s són més del tipus de les converses que del tipus de les vides o dels esdeveniments subjacents als tornados és una tesi clau per a la proposta de Carmichael perquè això justificaria que els esdeveniments del tipus de e^s (esdeveniments no homeodinàmics) no poden ser a la base de generació d'un objecte. Què diu Carmichael en relació amb això? Merament, que sembla així: «per a alguns objectes compostos, no hi ha cap esdeveniment subjacent en absolut. Per exemple, en el cas d'un objecte com un roc, no sembla haver-hi cap esdeveniment subjacent que unifiqui les seves parts».* (Carmichael, 2015, p. 478).

Malgrat el que afirma Carmichael en aquesta citació, hem vist més amunt que no és correcte dir que *no ens sembla* que hi hagi un esdeveniment subjacent a un roc que unifiqui les seves parts. Però llavors, Carmichael ens hauria de proporcionar un argument per a aquesta tesi i per a la tesi més general que els esdeveniments del tipus de e^s *són més del tipus de les converses que del tipus de les vides o dels esdeveniments subjacents als tornados. I no ho fa. Després d'això, més tard en l'article, Carmichael simplement proposa entendre la imposició d'unitat suficient* per part d'un esdeveniment als seus participants en els següents termes: l'esdeveniment ha de ser homeodinàmic i s'ha d'automantenir.

Això és tot el que Carmichael diu en relació amb la tesi que només els esdeveniments que són homeodinàmics (i que s'automantenen) poden ser a la base de generació d'un objecte. I és clar que això no pot ser considerat una justificació argumental, no basada simplement en intuïcions, de la tesi.

Finalment, considerem la possibilitat que Carmichael postuli que el fet que només els esdeveniments homeodinàmics puguin ser a la base de generació d'un objecte sigui un fet primitiu de la realitat. Seria aquest un moviment legítim? Tot i que és veritat que totes les teories metafísiques postulen un primitiu o altre, això no vol dir que tota postulació d'un primitiu sigui legítima. Com diu (Baron, 2015), l'adopció d'un fet primitiu per part d'una teoria metafísica ha de ser independent de la necessitat de resoldre una objecció a la teoria. Baron afegeix que l'adopció d'un fet primitiu no pot estar basada

només en els motius que es tenien en primer lloc per introduir la teoria (és a dir, la justificació no pot ser només del tipus: adoptant el nou fet primitiu possibilitem que la teoria expliqui allò pel qual havíem introduït en primer lloc la teoria mateix). La justificació per a l'adopció d'un fet primitiu ha de ser del tipus: la seva adopció incrementa el valor explicatiu de la teoria o incrementa l'adequació descriptiva de la teoria.

Sembla plausible pensar que si postuléssim que és primitiu que només els esdeveniments homeodinàmics poden ser a la *base de generació* d'un objecte estaríem qualificant una distinció de primitiva només per resoldre l'objecció que estem considerant, segons la qual es tracta d'una teoria que postula fets arbitraris. Carmichael podria respondre que això no és així i que, de fet, la introducció d'aquest element primitiu el que fa és augmentar el valor explicatiu o descriptiu de la teoria? Vegem que no.

Primer, l'adopció de la distinció primitiva en qüestió no augmentaria el valor explicatiu de la teoria, ja que, tot i que ajudaria a explicar quins són els casos de composició, ho faria d'una manera totalment *misteriosa*. Com diu Baron (en relació a un altre debat metafísic), hauríem canviat un *mysteri* per un altre *mysteri*. Tampoc augmentaria el valor descriptiu de la teoria, ja que, malgrat que l'ajudaria a descriure correctament (d'acord amb el sentit comú) quins objectes existeixen, el valor descriptiu de la teoria disminuiria pel que fa a aquelles característiques dels esdeveniments que (d'acord amb el sentit comú) els fan adequats per ser a la *base de generació* d'un objecte. Com ja hem vist, la distinció proposada per Carmichael no té res d'intuitiva segons el sentit comú. Cal assenyalar aquí que Carmichael reconeix que és plausible assumir que una teoria sobre els objectes com la que proposa ha d'anar acompanyada d'una teoria sobre els esdeveniments que preservi el que en diu el sentit comú (Carmichael, 2015, p. 488 nota a peu de pàgina 22).

En conclusió, si el que hem dit és correcte, podem concloure que la proposta de Carmichael per respondre a la PEC conté una tesi crucial que, per tot el que ens n'ha dit fins ara, sembla clarament arbitrària.

4/ Conclusió

Com hem explicat, Carmichael basa, en part, la seva solució al trencaclosques de Dió i Teó en la seva resposta a la PEC. Però si el que hem dit és correcte, la resposta de Carmichael a la PEC conté una tesi crucial que sembla clarament arbitrària. Això la fa difícilment acceptable. I això, al seu torn, fa que la seva solució al trencaclosques de Dió i Teó sigui, també, difícilment acceptable.

Bibliografia

- BARON, Sam (2015) «Et Tu, Brute » a Chris Daly (Ed.), *The Palgrave Handbook of Philosophical Methods*. Palgrave MacMillan, p. 258-281.
- BRADDON-MITCHELL, David i MILLER, Kristie (2006) «Talking about a Universalist World». *Philosophical Studies*, n. 130, p. 499-534.
- CARMICHAEL, Chad (2015) «Toward a Commonsense Answer to the Special Composition Question». *Australasian Journal of Philosophy*, n. 93, p. 475-490.
- CARMICHAEL, Chad (2020) «How to Solve the Puzzle of Dion and Theon Without Losing Your Head». *Mind*, n. 129, p. 205-224.
- DORR, Cian (2005) «What We Disagree About When We Disagree About Ontology», a Mark Eli KALDERON (Ed.), *Fictionalism in Metaphysics*. Oxford: Clarendon Press, p. 234-286.
- FAIRCHILD, Maegan (2022) «Arbitrariness and The Long Road to Permissivism». *Noûs*, n. 56, p. 619-638.
- HELLER, Mark (1990) *The Ontology of Physical Objects: Four-Dimensional Hunks of Matter*. Cambridge: Cambridge University Press.
- HOFFMAN, Joshua i ROSENKRANTZ, Gary S. (1997) *Substance: Its Nature and Existence*. Londres: Routledge.
- HORGAN, Terence E. i POTRČ, Matjaž (2008) *Austere Realism: Contextual Semantics Meets Minimal Ontology*. Cambridge: MIT Press.
- HOSSACK, Keith (2000) «Plurals and Complexes». *British Journal for the Philosophy of Science*, n. 51, p. 411-443.
- KORMAN, Daniel i CARMICHAEL, Chad (2016) «Composition», a *The Oxford Handbook of Topics in Philosophy*. Oxford: Oxford University Press.
- LEWIS, David (1986) *On the Plurality of Worlds*. Oxford: Blackwell.
- MERRICKS, Trenton (2001) *Objects and Persons*. Oxford: Oxford University Press.
- QUINE, W.V. O. (1960) *Word and Object*. Cambridge: MIT Press.
- QUINE, W.V.O. (1981) *Theories and Things*. Cambridge: Harvard University Press.
- SIDER, Theodore (2001) *Four-dimensionalism*. Oxford: Oxford University Press.
- VAN INWAGEN, Peter (1990) *Material Beings*. Ithaca: Cornell University Press.
- VARZI, Achille (2006) «The Universe Among Other Things». *Ratio*, n. 19, p. 107-120.
- VARZI, Achille (2009) «Universalism Entails Extensionalism». *Analysis*, n. 69, p. 599-604.